

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SĂ AVEM GRIJĂ MAI ALES DE LUMINA SUFLETELOR NOASTRE

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea orbului din Ierihon*)

† ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. IER. IOAN GURĂ DE AUR;
SF. MARCIANA ÎMPĂRĂTEASA

Evanghelia Duminicii a 31-a după Rusalii, în care este relatată vindecarea unui orb de către Mântuitorul Iisus Hristos, în apropiere de cetatea Ierihonului, este plină de învățături duhovnicești. În mod deosebit ne atrage atenția în Evanghelia de astăzi iubirea Mântuitorului Iisus Hristos și credința puternică a orbului care l-a cerut să-l vindece.

Domnul nostru Iisus Hristos are milă de acest om sărman, marginalizat de ceilalți oameni și nefericit prin faptul că nu vedea. Se chinuia să supraviețuiască, căci era în același timp bolnav și sărac. Din Evanghelia nu aflăm dacă orbul avea familie sau rude, dar ni se spune că el cerșea la marginea drumului. Probabil cineva îl aducea acolo și-l lăsa ca să cerșească, el neputându-se deplasa singur, fiind nevăzător. Tristețea lui era sporită de singurătatea lui, deși pe lângă el trecea multă lume. Orbul din Ierihon se simțea singur și neajutorat, mai ales pentru că, deși mulți îi dădeau o bucată de pâine sau un ban, nimeni nu-i putea dărui ceea ce îi lipsea ființei sale, și anume vederea ochilor.

În fraze scurte, Evanghelia de astăzi ne arată o lucrare mare a lui Dumnezeu care izvorăște din milostivirea Lui cea negrăită și nemărginită față de omul suferind. Când orbul aude că o mulțime de oameni trece pe cale, el întreabă „ce este aceasta?” (Luca 18, 36). I se răspunde că „trece Iisus Nazarineanul” (Luca 18, 37). Îndată orbul a simțit în sufletul său că unica șansă a vieții sale, adică a

vindecării sale, este Iisus Nazarineanul. El a înțeles că este vorba despre Iisus Cel care a vindecat o mulțime de bolnavi, ajutându-i astfel să-și schimbe viața lor nefericită. De aceea, orbul nu mai întreabă cine este Iisus, ci îndată începe să strige: „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!” (Luca 18, 38).

Atât de tare este glasul orbului, încât Mântuitorul Însuși îl aude, deși este înconjurat de o mulțime tumultuoasă de oameni. Atunci, Iisus Se oprește în mijlocul drumului, voind să-l cunoască pe cel de la marginea drumului, care-L striga pe El cu glas mare. La porunca lui Iisus, câțiva oameni îl aduc pe orb în mijlocul drumului, aproape de Iisus. De fapt, Iisus îl cheamă pe orb lângă Sine, în mulțime, ca să audă toți cei prezenți în jurul Său că orbul nu cere de la El nici bani și nici hrană.

Apropiindu-se orbul de Iisus, El îl întreabă: „Ce voiești să-ți fac?” (Luca 18, 41), iar orbul Îi răspunde: „Doamne, să văd!” (Luca 18, 41). El cere, de fapt, ceea ce nici un om nu-i poate da, decât numai

Iisus Nazarineanul, adică sănătatea ochilor sau vederea. Atunci, Iisus îi spune orbului: „Vezi! Credința ta te-a mântuit” (Luca 18, 42). Pe loc ochii orbului s-au deschis și îndată a văzut și mergea după Iisus.

Iisus îl întreabă pe orb: „ce vrei să-ți fac?”, nu „ce vrei să-ți dau?”. Iisus nu dăruiește omului daruri materiale exterioare lui, ci îi schimbă starea vieții, îl ridică pe om din starea rea în care se află la o viață nouă binecuvântată! Evanghelia ne mai spune, în cuvinte simple, dar profunde, că după ce orbul a fost vindecat de Mântuitorul Iisus Hristos, adică după ce i s-a schimbat în bine starea vieții lui nefericite, mergea după Iisus și își arăta recunoștința: „mergea după El, slăvind pe Dumnezeu” (Luca 18, 43). Din cerșetor de la marginea drumului ajutat de alții din milă, orbul de la Ierihon devine un misionar-mărturisitor, preamărind pe Dumnezeu Care l-a vindecat prin omul Iisus din Nazaret, prin Fiul lui Dumnezeu devenit Om pentru mântuirea oamenilor.

Din Evanghelia vindecării orbului din Ierihon înțelegem așadar cu prioritate că Mântuitorul Iisus Hristos are milă de omul în suferință și răspunde la rugămintea celui bolnav: „Fie-Ți milă de mine!” (Luca 18, 38) sau „Miluiește-mă!”, mai ales când credința lui este puternică și rugăciunea stăruitoare. Iisus Se oprește din drumul Său ca să-i vindece pe oameni de boală, înnoind astfel calea sau sensul vieții lor. În milostivirea Sa, Iisus ascultă chiar și pe cel căruia oamenii îi spuneau să tacă, după cum i s-a spus și orbului din Ierihon. De multe ori, grăbiți sau superficiali, trecem nepăsători pe lângă cei bolnavi sau suferinzi. Hristos Domnul nu consideră boala omului o normalitate, chiar dacă

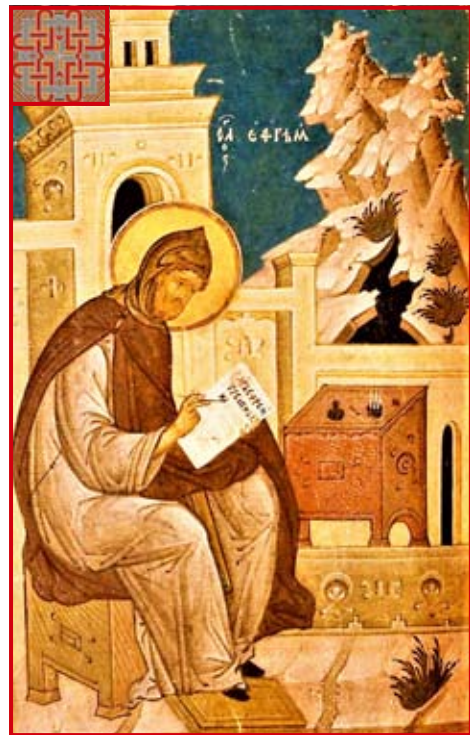
unii s-au obișnuit cu ea, ci El este sensibil la suferință și la starea de neîmplinire sau de nefericire a omului.

Evanghelia vindecării orbului din Ierihon ne învață că îndată ce simțim ajutorul lui Dumnezeu în viața noastră trebuie să-I mulțumim cu recunoștință și să-I urmăm Lui, adică să ascultăm ceea ce El ne învață și să cultivăm ceea ce El ne transmite prin iubirea și sfințenia Lui. Când a trecut Iisus pe lângă orbul din Ierihon, acesta, deși nu vedea cu ochii trupești, avea totuși o vedere sau o simțire duhovnicească puternică, izvorâtă din credință și speranță. Orbul a simțit lumina harului vindecător care venea spre el din Persoana lui Iisus Hristos, a simțit că Iisus poate dărui

lumina ochilor, întrucât în El locuiește și lucrează Dumnezeu, Care a creat lumina, zicând: „Să fie lumină! Și a fost lumină” (cf. Facere 1, 3) și a creat omul viu (cf. Facere 1, 26). Astfel, orbul din Ierihon, deși nu vedea cu ochii trupești, vedea duhovnicește prin credință. Percepea prin alte simțuri decât cele trupești: avea simțirea puterii vindecătoare a lui Dumnezeu lucrând în Iisus din Nazaret, simțea oarecum adevărul că Iisus este Dumnezeu-Omul în mijlocul oamenilor.

În acest sens, orbul din Ierihon, cel vindecat de Iisus, a devenit, prin credință și prin recunoștința sa, un dascăl pentru oamenii din timpul său și pentru noi, cei de astăzi. ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL EFREM SIRUL, POETUL POCĂINȚEI

Sfântul Efrem Sirul era din Mesopotamia, născut la Nisibe, în jurul anului 306, sirian de neam și din părinți creștini. Astăzi Nisibe se numește Nusaybin și se află în provincia turcească Mardin, aproape de granița cu Siria.

dintre acestea este rugăciunea „Doamne și Stăpânul vieții mele”, rostită în timpul Postului Mare.

Sfântul Efrem Sirul a scris numai în limba siriacă, iar de la Sozomen aflăm că Sfântul este autorul a peste trei milioane de versuri. Din scrierile sale s-au păstrat peste patru sute de imne. Pe lângă nenumăratele scrieri lirice,

sfântul a scris și omilii în versuri, comentarii biblice și apologii împotriva ereticilor vremii sale.

Astfel, scriind multe cărți și pe mulți învățându-i, Sfântul Efrem s-a mutat către Domnul la data de 9 iunie 373, în localitatea Edessa. Cuviosul Efrem este pomenit de Biserica Ortodoxă în ziua de 28 ianuarie. ❖

Din cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur

❖ Când mergem cu copiii la biserică ar trebui să fie ca atunci când îi trimitem la școală și ei știu că au răspunderi: să învețe și să-și facă lecțiile. Așa ar trebui să meargă și la biserică, ca la școală. Noi (părinții) trebuie să-i ducem, nu să-i lăsăm pe mâna altora.

Să mergem împreună și să ascultăm slujba, și apoi să le cerem să-și amintească ce-au auzit și ce au învățat. Numai așa îi vom putea corecta ușor și fără probleme. Dacă și acasă copiii vă aud tot timpul discutând ca niște creștini cu frica lui Dumnezeu și le dați sfaturi bune, aceste semințe vor da curând un rod bogat.

❖ Dacă înduri sărăcia cu bărbăție, mulțumind Domnului, înseamnă că ea ți-a slujit drept prilej pentru primirea cununilor; dar dacă Îl hulești pe Ziditor pentru ea și osândești Purtarea Lui de grijă, înseamnă că ai întrebuintat-o spre rău.

❖ Trebuie să mulțumească lui Dumnezeu nu numai bogății, ci și sărăcii; nu numai sănătoșii, ci și bolnavii; nu numai cei care o duc bine, ci și

cei care au necazuri. Nu este nimic uimitor în a mulțumi lui Dumnezeu când treburile îți merg cu vânt din pupa; însă când se pornește o furtună grozavă și corabia e în primejdie să se răstoarne, atunci a mulțumi lui Dumnezeu este o mare dovadă de răbdare și recunoștință.

❖ Așadar, iubite, să nu arăți nepăsare pentru viața ta de pe pământ, pentru că fie de te supără vreo tristețe, fie grijile lumești, fie patimile iraționale, aici, în Biserică, toate sunt puse pe fugă, se risipesc, se sting. Dimpotrivă, la adunările din piață, la teatre și în alte locuri din afara Bisericii, strângem multe griji, tristeți și slăbiciuni sufletești, cu care ne întoarcem la casele noastre. Dacă mergi neconținut la Biserică, lepezi, de bună seamă, relele pe care le-ai primit în afara ei. Dacă însă te depărtezi de Biserică și pleci, vei pierde oricum și bunurile pe care le-ai dobândit din Dumnezeuieștile Scripturi, pentru că, prin adunările și convorbirile din afara Bisericii, dispore puțin câte puțin bogăția ta duhovnicească. ❖

În vremea cuviosului acolo se vorbea aramaica, limba vorbită și de Mântuitorul Iisus Hristos. Cuviosul a făcut școala la Nisibe, iar după ce perșii au ocupat cetatea, în anul 360, s-a mutat la Edesa, care era sub stăpânire romană. Acolo i s-a încredințat noua școală teologică siriacă. Tradiția spune că, în calitate de diacon, ar fi participat la Sinodul I Ecumenic de la Niceea și că a fost hirotonit preot de Sfântul Vasile cel Mare.

Fericitul Efrem a fost un poet inspirat, un cuvântător înflăcărat, un aspru nevoitor și un om de rugăciune iubitor de viață duhovnicească. Prin imnele și poemele lui, el urmărea întărirea dreptei credințe în cei care le auzeau, căci erau cântate sau citite în biserici. Pentru acestea el a fost supranumit „harfa Duhului Sfânt”. Părți din scrierile Sfântului Efrem se mai păstrează și astăzi în rugăciunile de la slujbe. Una

SĂRBĂTOAREA SFINŢILOR TREI IERARHI

În zilele împăratului Alexie Comnen care a luat sceptrul împărăţiei în anul 1081, s-a iscat neînţelegere între oamenii cei mai de cinste şi mai îmbunătăţiţi, căci lumea se împărţise: unii se numeau ioanieni, alţii vasilieni şi alţii grigorienii, şi pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinţi.

Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă şi nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivnic lui Vasile, pentru că ierta prea lesne şi îndemna la pocăinţă. Iar alţii înălţau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învăţătura lui şi că îndreaptă pe toţi, şi-i înduplecă spre pocăinţă prin dulceaţa graiului său. Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile şi Grigorie prin mulţimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea şi adâncimea cugetării. Alţii înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toţi, şi pe cei vechi, vestiţi în învăţătura elinească, şi pe ai noştri, prin înălţimea, frumuseţea şi cuviinţa cuvântărilor şi scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toţi şi stă mai presus decât Vasile şi Ioan.

Arătarea Sfinţilor Trei Ierarhi

Mai târziu, după câţiva ani, sfinţii aceştia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, nu numai în vis, arhierului ce păstora cetatea Evhaitenilor, Ioan, bărbat înţelept în toate, cunoscător al învăţăturii elineşti, cum se vede din scrierile lui şi care ajunsese pe culmea virtuţilor. Sfinţii grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem şi nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnaţi fiind de Duhul Sfânt, am scris învăţături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învăţat. Nu este între noi, unul întâi şi altul al doilea, şi de vei chema pe unul, vin şi ceilalţi doi. Drept aceea, scoală-te de porunceşte celor ce se priceşc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoiţa noastră a fost aceasta, şi cât am fost vii şi după ce am răposat, ca să împăcăm şi să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi şi ne prăznuieşte cu bună-cuviinţă. Înştiinţează şi pe urmaşi, că noi una suntem la Dumnezeu şi încredinţează-i că şi noi vom ajuta la mântuirea aceluia ce fac pomenirea; căci nouă ni se pare că avem

oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumina nespasă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Iar Ioan Evhaitul, a făcut așa cum îi porunciseră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită.

Înfățișarea și darurile Sfinților Trei Ierarhi

Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunț și foarte subțire, cu capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea mâhnit; fruntea mare, fără păr, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunt, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. A întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea launtrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățatură. A trăit șaiszeci și trei de ani

și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguiet și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cărmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătura blândă și veselă; la un ochi era mai mâhnit din pricina unui semn de lovitură, la pleoapa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani. (Sinaxar - text parțial adaptat) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 IANUARIE - 3 FEBRUARIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Marți 29 ianuarie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Slujba de priveghere
Miercuri 30 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur - Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 1 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 2 februarie	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	†) Întâmpinarea Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 3 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Utrenia, Sfânta Liturghie

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

sau bucuria dreptilor la întâlnirea cu Dumnezeu

După trecerea a 40 de zile de la nașterea primului copil, Legea mozaică prevedea prezentarea la Cortul Sfânt, mai târziu la Templul din Ierusalim, cu o ofrandă, care să răscumpere pe întâiul născut care aparținea, de fapt, lui Dumnezeu. Ofranda era un miel și un porumbel.

Cei care nu puteau aduce un miel, cei săraci, puteau dăruia doi pui de porumbei (sau două turturele), dintre care unul simboliza ofranda prin care se aducea mulțumire lui Dumnezeu pentru darul primit, iar celălalt era prețul de răscumpărare pentru copil, care ar fi trebuit să-și dedice viața slujirii lui Dumnezeu. Aceasta are o semnificație duhovnicească deosebită, căci atât turturelele, cât și puii de porumbel simbolizează curăția și blândețea. Așa oamenii mulțumeau pentru darul nașterii de prunci și mergeau cu pruncul acasă, lăsând la Templu, în locul lui, jertfa adusă.

Dreptul Simeon și împlinirea așteptării omenirii

Dreptul Simeon reprezintă simbolic omenirea care își vede și primește salvarea. Tradiția ne spune că el a fost unul dintre traducătorii în limba greacă ai cărților Vechiului Testament și a primit cuvânt de sus că nu va gusta moartea până când nu va vedea pe Izbăvitorul lumii. Era om cu viață sfântă, proroc și văzător cu duhul. De aceea, atunci când primește în brațe pe Pruncul Iisus, el se umple de Duh Sfânt și proorocește despre ce va săvârși acest Prunc și cum va suferi Maica Domnului, de dragul omenirii care are nevoie de ajutor.

La templu trăia și o văduvă înaintată în vârstă, Ana, cu viață fără prihană, care a prorocit și vestit venirea pe pământ a lui Mesia. „În persoana dreptului Simeon întreg Vechiul Testament, omenirea nerăscumpărată, se retrage cu pace în veșnicie, lăsând loc creștinismului”, spune Sfântul Teofan Zăvorâtul.

Acum slobozește pe robul Tău...

Imediat ce Dreptul Simeon L-a luat pe Hristos în brațele sale, a exclamat: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” (Lc 2, 29-31)

Aceasta este o frază plină de măreție, pe care Biserica a preluat-o și a așezat-o la sfârșitul slujbei Vecerniei, dar și în

alte slujbe, ca de exemplu, în cuvântul de mulțumire de după împărțirea cu Cinstitele Taine. Întruparea Fiului lui Dumnezeu Cuvântul a fost lumină spre descoperirea neamurilor, pentru că neamurile, adică idolatrii, se aflau în înșelare și în întuneric și căzuseră în mâinile demonilor (Sfântul Chiril al Alexandriei), dar și slavă lui Israel, pentru că Hristos a răsărit și a venit dintre israeliteni. Această slavă este simțită de cei care sunt recunoscători lui Dumnezeu (Cuviosul Teofilact).

Profețiile Dreptului Simeon

Dreptul Simeon i-a binecuvântat pe Fecioara Maria și pe Iosif, care urmăreau cu mirare și cu surprindere cele ce se petreceau, după care s-a întors spre Născătoarea de Dumnezeu și i-a spus două profeții minunate.

Prima se referea la Persoana Dumnezeului-Om întrupat: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri” (Lc 21, 34), proorocie care s-a împlinit în timpul vieții lui Hristos, dar care a continuat să se împlinească de-a lungul istoriei, ca și în viața personală a fiecărui om.

Cea de-a doua proorocie a Sfântului Simeon, care are legătură cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, este următoarea: „Și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.” (Lc 2, 35)

În mod cert, profeția aceasta se referă la durerea și la mahnirea Născătoarei de Dumnezeu atunci când L-a văzut pe

Fiul Său - Care era în același timp și Fiul lui Dumnezeu - răstignit pe Cruce, în suferințe și în chinuri. Preasfânta Născătoare nu a suferit și nici nu a simțit durere la Nașterea lui Hristos, tocmai pentru că L-a zămislit fără sămânță și L-a născut fără stricăciune. Trebuia deci să sufere mult în vremea ieșirii din trup a Fiului său.

Dreptul Simeon și Prorocița Ana - turturele cuvântătoare la Întâmpinarea Domnului

Prezența Dreptului Simeon și a Prorociței Ana ne mai dezvăluie o realitate. Practic, ei doi au fost perechea de turturele cugetătoare care L-au întâmpinat pe Hristos atunci când Acesta a urcat la templu. Așadar, pe lângă perechea de turturele necuvântătoare, Duhul Sfânt a trimis și o pereche de turturele duhovnicești și purtătoare de duh, adică pe Simeon și pe Ana.

După cum spune Sfântul Grigorie Palama, din toate acestea înțelegem cine sunt cei care urmează să Îl primească pe Hristos și cum trebuie să fie aceștia. Unirea cu Hristos presupune o viață corespunzătoare. Simeon era numit drept și nu se menționează dacă a fost sau nu căsătorit, în vreme ce Ana, după moartea soțului său, a trăit în binecuvântarea văduviei, în neprihănire și curăție.

În ortodoxie, la patruzeci de zile de obicei se botează pruncii și se îmbisericesc, adică sunt aduși în fața iconostasului și prezentați pentru a fi binecuvântați și pentru a sluji Domnului. Dacă este băiat atunci este adus și în Sfântul Altar și închinat la cele patru colțuri ale Sfintei Mese cu speranța că atunci când va fi mare va deveni slujitor al Sfântului Altar sau măcar capul unei familii credincioase. Această sărbătoare nu se referă doar la Taina Vechiului Testament și la întâlnirea Dreptului Simeon cu Mântuitorul lumii, ci ea ne cuprinde și pe noi, care în Biserică Îl întâmpinăm în mod real pe Dumnezeu, fiind împreună cu ceilalți, în rugăciune către Domnul.

Este datoria noastră, după cum spune Sfântul Atanasie cel Mare, să ne asemănăm Dreptului Simeon și Prorociței Ana. Trebuie și noi să Îl întâmpinăm pe Hristos îmbrăcați în nevinovăție, în pocăință, în cuminenție, în curăție și, în general, în dragoste de Dumnezeu și de oameni. Nimeni nu poate să Îl întâlnească într-un alt fel pe Hristos, Care este adevărata viață. ❖